

Sygn. akt IV U 1806/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Hryciuk

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2013r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania Z. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 5 lipca 2013r. znak: (...)

o emeryturę

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od skarżącego Z. L. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV U 1806/13

UZASADNIENIE

Skarżący Z. L. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 5 lipca 2013r., znak (...), odmawiającej mu prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym. Skarżący twierdził, że osiągnął w toku postępowania przed ZUS wiek emerytalny 60 lat, wymagany w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr. 153 poz. 1227 ze zmianami, powoływanej dalej jako „ustawa emerytalna”) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami). Wnioskodawca nie zgodził się też z ustaleniem, że nie legitymuje się sumą 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wskazując m.in. na art. 184 ustawy emerytalnej i na powołane wyżej rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Podniesiono, że wprawdzie wnioskodawca, który urodził się dnia (...), udowodnił okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999r. i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jednak wykazał na dzień 1 stycznia 1999r. okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 22 lat i 18 dni, a więc mniej, niż wymagane 25 lat. Na rozprawie strona pozwana zażądała ponadto zasądzenia kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący urodził się w dniu (...), zatem w dniu (...) 2013r. ukończył 60 lat.

(bezsporne)

W okresie od dnia 25 września 1969r. do dnia 30 września 1970r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w K., gdzie odbywał naukę rzemiosła w zawodzie malarza. W okresie od dnia 30 sierpnia 1971r. do dnia 4 stycznia 1972r. skarżący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako st. robotnik w Przedsiębiorstwie Państwowym (...). Następnie, tj. w dniach od 1 lipca 1972r. do 5 kwietnia 1993r., wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako malarz w (...) w P.. W czasie tego zatrudnienia odbył w dniach od 29 czerwca 1976r. do 13 kwietnia 1978r. zasadniczą służbę wojskową, podejmując zatrudnienie po tejże służbie w dniu 12 maja 1978r.

(bezsporne, ponadto zaświadczenie z Zakładu (...) i świadectwa pracy oraz dokumenty w aktach osobowych – w aktach ZUS)

W okresie od dnia 6 kwietnia 1993r. do dnia 31 grudnia 2002r. skarżący nie pracował, pobierając w tym czasie początkowo rentę inwalidzką, później rentę z tytułu niezdolności do pracy.

(bezsporne, ponadto decyzje dotyczące renty w aktach ZUS)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Trzeba zauważyć, że strony nie różniły się w ocenie faktów, a spór dotyczył tylko oceny prawnej. Należy wobec tego wyjaśnić, że z art. 184 ustawy emerytalnej wynika, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a więc w dniu 1 stycznia 1999r., osiągnęli po pierwsze okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz po drugie okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. w niniejszej sprawie wynoszący 25 lat. Przy tym emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie na dochody budżetu państwa środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu. Stosownie do powołanego w części wstępnej uzasadnienia §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Skarżący bezspornie spełnia kryterium dotyczące po pierwsze wymaganego wieku 60 lat (wbrew zarzutom odwołania okoliczność ta nie była kwestionowana przez pozwanego), po drugie koniecznego na dzień 1 stycznia 1999r. stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych i po trzecie tego, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Istota sporu ograniczała się do tego, czy wnioskodawca legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. łącznym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 25 lat.

W ocenie Sądu prawidłowe jest stanowisko pozwanego w tej jedynej spornej kwestii. Skarżący pierwsze zatrudnienie podjął w dniu 25 września 1969r., kończąc okresy składkowe i nieskładkowe (w istotnym w sprawie okresie do dnia 1 stycznia 1999r.) z dniem 5 kwietnia 1993r., jako że od dnia 6 kwietnia 1993r. pobierał rentę, najpierw inwalidzką, później – z tytułu niezdolności do pracy. Okres pobierania tego rodzaju renty nie jest wymieniony ani jako okres składkowy, ani jako okres nieskładkowy w definiujących te pojęcia art. 6 i 7 ustawy emerytalnej, a więc nie może być doliczony do okresów składkowych i nieskładkowych udowodnionych przez skarżącego. Trzeba przy tym zauważyć, że wnioskodawca nie twierdził, a tym bardziej nie podjął próby wykazania, że legitymuje się innymi jeszcze okresami składkowymi lub nieskładkowymi do dnia 1 stycznia 1999r. niż te, które wynikają z akt organu rentowego. Warto

także zaznaczyć, że nawet gdyby nie było przerw od dnia 25 września 1969r. do dnia 5 kwietnia 1993r. w okresach składkowych i nieskładkowych, to pomiędzy tymi dniami upłynął okres 23 lat, 6 m-cy i 11 dni, a więc nadal mniej, niż wymagane 25 lat. Wprawdzie więc ma rację skarżący twierdząc, że ukończenie 60. roku życia w toku postępowania wywołanego wnioskiem mężczyzny o przyznanie emerytury w niższym wieku emerytalnym w związku z jego pracą w warunkach szczególnych, pozwalałoby na przyznanie prawa do emerytury, ale tylko wówczas, gdyby jednocześnie spełnione były również wszystkie pozostałe przesłanki tego prawa. Wnioskodawca nie spełnia jednak przesłanki sumy 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999r., co musiało skutkować przyjęciem, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu, to zaś stanowiło podstawę do oddalenia odwołania w oparciu o art. 477¹⁴§1 kpc (pkt I. wyroku).

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 ust. 1 i 3 i art. 99 kpc oraz §11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 490). Zasądzona na rzecz pozwanego kwota to stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego w sprawie rozpatrywanego rodzaju (pkt II. wyroku).